

Poslední dny země Mu

Atlantida, Hyperborea, Lemurie - legendární země starověku plné záhad. Ale dodnes dráždí naše vědomí. Známe je z mýtů a starověkých knih. A tentokrát by se chtělo vyprávět ještě o jedné legendární zemi, která upadla v zapomnění. Tuto zemi nazývali krátkým jménem: „Mu“.

Vědci přicházejí s myšlenkou, že území Mu by se mohla nacházet v Tichém oceánu, ale málokdo tuší, že potomci obyvatel této země žijí dodnes a jsou mnohem početnější než Evropané nebo Američané. Celá kultura má svůj původ v civilizaci Mu.

Takže, co to bylo za zemi?

V jednom ze snů ji bylo možné spatřit.

...Usínajíc, někde jsem se propadala, a najednou mi vnitřní hlas řekl, že se vydávám do dávného ztraceného světa země Mu.

A vtom jsem se ocitla v malém, ale svým způsobem útulném pokojíčku. Stěny a podlaha byly plné barevných vzorů vytištěných na plstěných kobercích.

Na modrém a zeleném pozadí stěn se proháněli žlutí a červení draci. Důmyslný spletenec pohádkových pestrobarevných květů, jejich stonků a listů ovíjel okenní římsy.

Před kruhovým bronzovým zrcadlem stál nízký nefritový stolek. Nožka stolu měla podobu zuřivého draka a byla rovněž odlita z bronzu.

...Najednou jsem se cítila jako asi sedmiletá holčička. Se zájmem přistoupila ke stolku a zvědavě si prohlížela bizarně malované vázy, které na něm stály. Vždyť zevnitř zářily a linulo se z nich jemné modré a růžové světlo.

V rohu hořel na otevřeném topeništi oheň. Odlesky rudého ohně se odrážely v zrcadle.

Tu se otevřely nízké těžké dveře, obité kovovými listy s vyraženými pohádkovými zvířaty. Do místnosti vstoupila postarší žena. Měla černé, široce posazené a přimhouřené oči a snědou pleť. Plochý obličej vypadal přátelsky a usmíval se. Šaty byly tuhé a nařasené na bocích a ramenou.

Ale dlouho jsem si ji prohlížet nemusela. Rychle něco řekla neznámým trhaným, ale melodickým jazykem, vzala mě za ramena a odvedla k zrcadlu. Spatřila jsem sama sebe, nebo spíš tu, v jejíž těle jsem se nacházela.

Plochá, tmavá a kulatá tvář se na mě dívala svýma malýma černýma, mírně oteklýma úzkýma očima. Žena vzala mé tuhé, husté černé vlasy a začala je svazovat do velkého, složitého uzlu a připínat zlatými tyčinkami. Vzala mé tuhé, husté černé vlasy a začala je svazovat do velkého, složitého uzlu a sepínat zlatými hůlkami. K tomu všemu mi na hlavu nasadila zlatou špičatou čelenku připomínající vyřezávaný domeček s kovovými destičkami, které se při každém

pohybu houpaly a cinkaly. A v protažených „pro štěstí“ ušních lalůčcích se mi třpytily dlouhé náušnice.

Měla jsem na sobě jakýsi oděv z tuhé látky. Tato „látka“ však nebyla tkaná, ale vylisovaná z namočených stonků rostliny s velmi lepkavou šťávou. Takže připomínala vláknitý papír z rozdrcených stonků slisovaných do kříže. Tento materiál byl poměrně pevný a odpuzoval vodu.

Obyvatelé země Mu

Látka byla vystřižena z různobarevných dílů, které se pak už připevňovaly k tělu. Celý kostým připomínal barevnou šupinatou strukturu se vzhůru vystupujícími rameny, s ostrými konci na bocích a loktech.

To všechno bylo zdobené zlatem a kameny. Na ruku byla spousta náramků a na prstech dlouhá a ostrá zlatá pouzdra.

Poté, co mi byla čelenka připevněna k vlasům, mě jemně vyvedli z místnosti jako drahou panenku.

Za dveřmi byl obrovský sál, podepřený dřevěnými trámy a stěnami polepenými vzorovaným papírem. Několik podobně oblečených lidí mě zvedlo a na nohy mi nasadilo malé dřevěné pantoflíčky s lisovanými koženými proužky a dřevěnými

podrážkami na podpatcích. Přičemž podpatky byly nejen pod patou, ale i pod prsty. Stála jsem jako na podstavcích. Takové tu byly boty.

Brzy jsem se ocitla na ulici. Chladný vítr rozechvíval zelené koruny bujných stromů, zurčela fontánka zkonstruovaná jako umělý vodopád.

Přišla ke mně matka, také celá rozzářená a vyparáděná. Jak jsem se později dozvěděla, byl to začátek každoroční slavnosti dětí, kdy jsou dívky a chlapci určitého věku poprvé přivedeni do hlavního chrámu a představeni božstvu. Dívky doprovázely jejich matky, chlapce jejich otcové.

Ale vtom jsem vyletěla z nazdobené dívky, nechala ji s matkou a služkami na kamenité cestě útulné zahrady, a vzlétla někam vzhůru. Pode mnou bylo velké město. „*Toto je hlavní město země Mu, která se rozkládala na ohromném území v bezbřehém oceánu (nyní Tichý oceán),*“ naznačil vnitřní hlas.

Tu a tam se tyčily kamenné stavby. Jejich stěny se svažovaly směrem vzhůru a měly valbové střechy. Některé budovy vypadaly jako věže nebo obří svíčky, jiné měly střechy zahnuté pod úhlem jako u čínské pagody. Všechny tyto budovy byly zdobeny mnoha schodišti, okenními křídly a lištami. Okna byla většinou až u samém vrcholu a vykukovala zpod střech.

Uličky byly úzké a dlážděné. V centru stál stupňovitý chrám s obrovským chrámovým nádvořím obehnaným vysokou zdí.

Ve městě jistě žilo mnoho lidí, ale teď hlavní město prožívalo poslední chvíle před velkolepými oslavami. Ulice byly prázdné, jen někde u svých příbytků pobíhali budoucí diváci a účinkující.

Neustále vanul chladný severní vítr a stromy se pod jeho tíhou ohýbaly. Občas začala padat jemná krupice, takže lidé měli přes sváteční oblečení tlusté vlněné a plstěné pláštěnky.

Znovu mi vnitřní hlas řekl, že taková zima tu dříve nebyla, ale v poslední době je čím dál víc chladněji.

Ze severních částí země se do hlavního města (které leží na jihu) začali stahovat pastevcí dobytky, kteří svá obrovská zvířata odváděli na nedaleké pastviny. Byli to pižmoni. Samotní pastevcí měli přenosná obydlí jako severští Čumové.

Podobné skládací domy měli v této zemi všichni. Používaly je, když odjížděli mimo město.

...A vtom jsem se znovu ocitla ve víru dění. Hlavní ulicí kráčel pestrý průvod směrem k chrámu.

Bubny duní. Skrže tento hluk se prodírají rozmarné melodie s příměsí cinkání zvonků. Do této hudby zpívaly stejně oblečené dívky, které kráčely v čele průvodu.

My, a já jsem se stala opět tou dívkou, jsme jeli v obrovském voze taženém pižmoni. Byly tu samé dívky, všechny zhruba v mém věku.

Před námi rachotil stejný vůz, v němž jeli nastrojení chlapci.

Příjezd k chrámu je doprovázen ohlušujícím bubnováním a různobarevnými záblesky ohňostrojů stoupajících vzhůru.

Procesí zamířilo po kamenných schodech vzhůru. Nyní už všichni šli pěšky. Po stranách byly umístěny kamenné desky s vyobrazenými fantastickými výjevy, na nichž obrovský okřídlený drak rozdupal svými drápopovitými tlapami mnoho strašlivých dračích nestvůr a rozletěl se do oblak.

...A tu náhle obrazy jakoby ožily před mýma očima. Jistě, ti, kteří šli v čele průvodu, si toho nevšimli, vždyť jsem se od nich opět oddělila. Před očima se mi objevil fantastický a pohádkový obraz. Skutečně obrovský zářivý drak bojoval s mnoha černými draky, zástupci temné mimozemské civilizace reptoidů, a porazil je.

Na místě, kde se bitva odehrála, vzniklo jezero, které se stalo posvátným pro obyvatele země Mu. V jeho blízkosti byl postaven hlavní Chrám.

Dávný drak poté, co porazil temnou civilizaci, která chtěla zotročit zemi Mu, předal moc v zemi jejímu právoplatnému dědici a sám se nejprve stal průhledným, načež se rozplynul ve vzduchu, vzlétнув do oblak.

Od té doby je v zemi Mu uctíván jako božstvo, které přineslo osvobození od sil temnoty, a posvátné jezero a majestátní Chrám se staly hlavním místem uctívání místních obyvatel.

Právě zde se každoročně konala slavnost dětí, které byly předváděny dávnému božstvu.

...Mezitím průvod vystoupal po hlavním schodišti a ocitl se u velkého kruhového jezera, jehož břehy byly obloženy kamenem a ohrazeny zlatým zábradlím a tenkými mřížemi.

Chlapci a dívky vystoupili na vyvýšení, nacházející se na různých stranách jezera. Lidé se tlačili, až se rozlehlá plocha u jezera proměnila v moře hlav a zářících šatů. Toto moře bylo vzrušené a hlučné v očekávání nějakého zázraku. Na pódiu pod žlutým baldachýnem stál již postarší vládce této země. Jak bylo řečeno, jmenoval se „Manu“.

Byl prošedivělý a dlouhé řídké vousy mu splývaly na hrud'. Na hlavě se mu leskla těžká stupňovitá a špičkou zakončená „koruna“. Oděv se třpytil zlatem a drahokamy, a pohled jeho pronikavých očí byl napjatý a plný očekávání.

Ale pak se ozvalo bubnování, a chlapci a dívky začali házet do jezera zlato, šperky a... své hračky, jako by se loučili s dětstvím.

Vtom se však stalo něco, co většina shromážděných nečekala, kromě toho, že vládce Manu o tom všem věděl.

Hladinu jezera zahalila mlha. Zafoukal však silný vítr a její chuchvalce se rozplynuly a odhalily uprostřed jezera průsvitnou siluetu draka, který se třpytil všemi barvami duhy.

Na břehu vypukl zmatek. Lidé si zakrývali obličej rukama, považující se za nehodné toho, aby jejich tváře spatřily samotné božstvo. To však otevřelo ústa a linuly se nějaké zvuky, směřující k vládci.

Jak bylo řečeno, drak informoval lidi o blížící se katastrofě. V té době se ocitl pod vodou poslední ostrov Hyperboreje (stalo se tak asi 10 tisíc let před n. l.). Část jeho obyvatel vzešla do jiné dimenze a část se vydala na jih s Árijem a Rámou.

Led, který tam držel dva tisíce let po zániku Atlantidy, se také posunul na jih. Tak začalo velké zalednění. Ze severu vanuly studené větry, které přinášely sníh a kroupy do teplých krajín země Mu a nutily její obyvatele, aby se také stěhovali dál a dál na jih.

Nyní se led přiblížil a začal ničit ty vysoké hráze, jež postavili obyvatelé Mu ještě v době zkázy Atlantidy a velké potopy. Drak lidem řekl, že kontinent Mu klesne na dno oceánu stejně jako Atlantida a že mají hledat spásu na západě, v bažinatých zemích (dnešní Čína a Korea). Tato místa byla nejbližší k zemi Mu.

Lidé však nechtěli odejít, a tehdy se vládcovo slovo stalo pro ně zákonem, zvláště když se brzy přesvědčili o nevyhnutelnosti všeho, co jim drak řekl. Led se stále více přibližoval, zvedaje mohutné vlny.

...Všechno zmizelo. Už není vidět žádný chrám ani lidé. Zjevně uplynul nějaký čas.

Vnitřní hlas však pravil, že lidé se chystají odejít na nová území. A námořní doprava byla v zemi Mu dobře rozvinutá. Lodě byly pleteny z rákosy, a na bocích a dně zůstávaly velké dutiny. Byly tedy velmi lehké, ale prostorné.

Takovou loď mohlo snadno unést na rukou pouhých pět lidí.

...A tak začaly pobřeží pokrývat lodě a čluny. Nakládali na ně věci a skládací obydlí jako mají Čumové.

Největší loď byla naložena poblíž panovníkova paláce. Byla to hlavní loď a všechny ostatní se na ni musely během velké plavby orientovat.

Zajímavé je, že místo plachet se zde používali draci, kteří jsou dodnes známí jako dětská zábava. Tito draci však byli velmi velikých rozměrů. Ovládali se pomocí mnoha provazů. Takový drak mohl za silného větru snadno zvednout do vzduchu celou loď a nést ji nad vlnami.

...A zase jsem na krátkou chvíli byla tou dívkou já. Celá její rodina - ona, její matka, otec, bratr a také domácí personál - se shromáždili na palubě naložené lodi.

Přepadla mě jakási úzkost. Zvedl se vítr. Na břehu bylo mnoho lodí, jako byla ta naše, a město bylo takové zvláštní. Bylo opuštěné a zdálo se, že vymřelo. Bylo zahaleno mrazivou mlhou, skrze kterou byly vidět střechy budov. Před očima se mi měnilo v přízrak.

Bylo chladno a děsivě, a já jsem se přitulila k matce. V očích se jí objevily slzy, otec plakal. Jen bratr se ještě snažil být veselý, ale najednou mě přepadl strašný stesk.

Už více neuvidím svůj pokoj, svůj dům, zahradu, fontánku. Co bude dál? Lodě jsou tak křehké a ledový vítr žene našeho draka vzhůru. Na obzoru se objevily nějaké bílé hory (ledovce). Začalo to být velmi děsivé.

Náhle vyrazila vládcova obrovská loď. Menší lodě začaly jedna po druhé odplouvat, vzhdyť bílé hory už byly blízko. Tak se i naše loď zakymácela a drak se vznesl k obloze. Naše kocábka se odpoutala od rozbouřených vln. Led a mlha zahalily vše kolem a ozval se strašlivý skřípot hrází, které se lámaly pod úderu ledových hor.

Obrovské vlny zaplavily zemi. Už se nemůžu dívat. Pěna, voda, led, trosky budov - to všechno je tam dole. Z hrudi se mi vydere výkřik, ale máma je jako vždycky poblíž a tiskne mě k sobě.

Trvalo to snad celou věčnost, ale duhová záře na obloze náhle ozářila nás i tisíce lodí naší flotily.

Lesklý drak letěl vpřed, následován lodí vládce Manua. Všichni jsme se na něj dívali, a naděje byla silnější a silnější.

...Znovu jsem opustila dávné osadníky. Bylo řečeno, že lodě většiny z nich velmi rychle dorazily k bažinatým břehům budoucí Číny, kam je dovedl posvátný drak.

Vítr byl však tak silný, že některé lodě zanesl dál, než bylo nutné, a to do samého středu Asie, do pouštních oblastí budoucího Mongolska a hor jižní Sibiře.

Ostatní lodě ztratily draka i vládce z dohledu a dlouho bloudily po moři, dokud nedopluly k neznámým břehům. Byla to budoucí Amerika.

Potomci těchto zbloudilých lidí se nakonec spojili s místními kmeny a stali se indiány.

Byli i tací, kteří nestihli postavit vlastní loď. Ale i z nich se někteří přece zachránili. Odešli po zamrzlém moři do stejně zaledněných krajů budoucí Kamčatky, Čukotky, severní Sibiře, Aljašky. Tito lidé se domnívali, že zamrzl celý svět, a začali přežívat v nových podmínkách, až časem zdivočeli a proměnili se v moderní národy Severu. To tvrdil vnitřní hlas.

Ti, které to zavedlo do Mongolska, se také začali přizpůsobovat a vytvářet nové rody a kmeny, z nichž některé se vydaly na jih. Tak se dostali do Tibetu.

Rovněž bylo řečeno, že jednu z proutěných lodí to zaneslo daleko na jih a její „pasažéři“ uvízli na malinkém ostrově (budoucí Velikonoční ostrov) v dnešním Tichém oceánu.

Ti, kteří přiletěli se svým vládcem Manuem, se usadili v bažinatých oblastech budoucí Číny a začali se postupně usazovat. Časem se jejich nová půda zvedla výš a vyschla, ale oni dál vysévali rýži, kterou si přivezli ze své vlasti Mu.

Vyrostla zde nová města, tolik podobná těm v zemích Mu.

...A nyní znovu vidím tu, do níž jsem se dostala a v jejíž těle jsem prožila tragické chvíle zkázy dávné země. Teď je však dospělá a vede své děti do chrámu draka.

Téměř nic se nezměnilo. Stejný průvod, stejné vozy. Teď však přinášeli drakovi dary jako poděkování za zázračnou záchranu.

...Ale od té doby uplynula tisíciletí, jak pravil vnitřní hlas. Tradice a zvyky se změnily. Potomci lidu země Mu vytvořili mnoho států na teritorii Číny, Koreje, Japonska, Mongolska, Indočínského poloostrova, Tibetu, indonéských ostrovů a amerického kontinentu.

V Číně, Vietnamu, Kambodži a dalších východních zemích stále uctívají draka a absolvují slavnostní průvody, lidé před sebou nosí postavy draků a vypouštějí draky na oblohu, staví pagody se zahnutými střechami, bubnují na bubny. Kultura starověké Mu žije dál v kostýmech a tancích Thajců, Barmánců, Laosanů, Vietnamců, Khmerů a dalších.

Tradice se znovu rodí, ale neumírají, přežívají staletí a tisíciletí.

Zapsala Valeria Kolcova 18.09.2012